

להצלחת עם
ישראל ולזכות
משפחת סעדיה
ה"ו

מפטירים "וישלח יהושע"

פרשת שלח קך

גיריון מס 79

נקודה בפרשה

"עֲלוּ-לָךְ אֲנָשִׁים, וַיִּתְרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן" (יג,ב)

מדוע הלכו המרגלים בעצה רעה? הלא הכתוב מעיד בהם שכשרים היו. מה גרם להם לקיים את דבר ה' אשר אמר אל משה, מתוך מחשבה רעה? המפרשים עוסקים בשאלה זו, ומשיבים עליה בכמה וכמה דרכים.

דבריו של הזוהר הקדוש (ח"ג דף קנח) בעניין, מבהילים ממש, וזו לשונו: אמרו [המרגלים]: "אי ייעלון ישראל לארעא, נתעבר אנן מלמהוי רישין, וימני משה רישין אהרנין" – אם יכנסו ישראל לארץ, יעבירו אותנו מלהיות ראשים [נשיאים] וימנה משה ראשים אחרים, "דהא אנן זכינן במדברא למהוי רישין, אבל בארעא לא נזכי" – במדבר זכינו להיות ראשי ישראל, אבל בארץ ישראל לא נזכה לכך.

הסיבה שגרמה לנשיאים להוציא את דיבת הארץ, הייתה, אם כן, תאוות הכבוד שהתעוררה בהם כשהתקרבו לארץ ישראל. הם ידעו כי בבואם אליה יסתיים תפקידם כנשיאים, ויתמנו אחרים תחתיהם. כיון שהייתה להם נגיעה אישית, לא יכלו לראות את הארץ במבט נקי. נגיעתם עוותה את מראה עיניהם, וגרמה לכל ישראל בכיה לדורות.

כבר בתחילת פרשתנו אומר רש"י: "למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים? לפי שלקתה על עסקי דיבה, שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר". כיצד זה לא לקחו מוסר? לאחר שהבנו את שורש חטאם של המרגלים, נבין גם את התשובה לשאלה זו: כאשר אדם נגוע, הוא אינו יכול לקבל מוסר. הנגיעה מרחיקה ממנו כל מה שרואה, שומע ולומד, ומונעת ממנו להפיק לקח, ולראות את הקשר להנהגת האישית. תאוות הכבוד היא חוט השערה המבדיל בין מצב של "באותה שעה כשרים היו", למצב של "מה ביאה בעצה רעה, אף הליכה בעצה רעה".

אחד הדברים הקשים ביותר לאדם הוא לוותר על כסאו. רק הכיסא אגדל ממך... הכיסא, המעמד שיפסידו – עיוור את עיניהם של המרגלים כשוחד, וגרם להם למצוא חסרונות ופגמים בארץ המובטחת, ארץ זבת חלב ודבש, עד שדימו בנפשם כי מוטב לישראל להישאר במדבר מאשר לבוא לארץ. לפחות בינתיים, אמרו, עד שתחלוף המגפה הנוראה שיש בארץ והכל מתים ממנה, עד שימותו הענקים אשר חיים בה – בינתיים נישאר במדבר והכל יישאר במתכונתו...

הכבוד האמיתי היחיד, הוא בלימוד התורה ושמירת המצוות, ובהגדלת כבוד שמים. אין כבוד אלא תורה. כאשר דוד המלך כרכר ופזז לפני ארון ה', ראתה אותו מיכל בת שאול אשתו, "ותבז לו בלבה" (שמואל ב' ו, טז). נראה היה לה שאין זה לפי כבודו של מלך ישראל. "ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום... כהגלות נגלות אחד הריקים" (שם, כ).

מה עונה לה דוד? "ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ועם האימהות אשר אמרת עמם אכבדה" (שם, כב). אין קלון בדבר אשר נעשה לכבוד ה', ואף העם, ואמר דוד למיכל, מבין זאת ואין בכך פחיתות כבוד בעיניהם. משה רבנו, שהיה עניו מכל אדם, נבחר להיות מנהיגם של ישראל, ודוד אשר אמר: "ונקליתי עוד מזאת", היה מלך ישראל, וממנו יצא מלך המשיח.

שנים ספורות לפני פטירתו של מרן ראש הישיבה, רועה ישראל הגראי"ל שטיינמן זצ"ל, שנפטר בגיל מאה וארבע שנים, נסעו הוא ויבדלחט"א האדמו"ר מגור שליט"א עם משלחת של כמה ראשי ישיבות, לחזק את העם שבגולה – באמריקה ובצרפת, ההמשך בעמוד הבא...

זמני כניסת ויציאת שבת
הדלקת נרות: 19:27
ציאת שבת: 20:18
ציאת שבת ר"ת: 21:14
* הזמנים לפי לוח 'אור החיים'
תל - אביב

לעילוי נשמת
מורים מורטזה בן
שרה, זינא בת
מרים

רבי חיים מרדכי
לובטון, מח"ס נכח
השלחן

רבי חיים בלעייש
ראש הרבנים
בתונים

להערות או לעילוי
נשמת ניתן
לפנות למייל
saadiagaona
hadash@gm
ail.com

וגם לאסוף כספים עבור הישיבות והכוללים בארץ ישראל. היה זה כאשר כאן בארץ נגזרו גזרות תקציביות חמורות על עולם התורה, ראשי הישיבות עמדו מול שוקת שבורה, ואברכים בעלי משפחות ברוכות ילדים לא יכלו עוד לכלכל את בתיהם. המסע הצליח מעל ומעבר למשוער, גם מבחינה רוחנית וגם מבחינת התרומות. בכל מקום שהגיעו אליו הגראי"ל והאדמו"ר, המתינו להם אלפי אנשים שקבלו אותם בכבוד מלכים, ושתו בצמא את דבריהם. ההתעוררות הייתה גדולה, ואנשים תרמו ככל יכולתם.

דמותו של הגראי"ל, שהיה אז קרוב לגיל מאה, אך נשא על כתפיו את כל עולם התורה והיהדות, תוך שהוא מצוי היטב בכל ענין וסוגיה שעמדו על הפרק, בחדות נדירה וענווה ופשטות שאין לתאר – בה לבדה היה כדי לפתוח את הלבבות. כששבו לארץ, גילו מלווי הרב שאנשים עזי מצח וחסרי דעת, אשר ראו עצמם כברי פלוגתא לגדול הדור, כתבו כתבי נאצה והדביקו על דלת ביתו. בעוונותינו הרבים ולצערנו הרב, תמיד היו, ותמיד תהיינה, מחלוקות בעם ישראל. וכבר אמרו רמז לדבר: "ובני קרח לא מתו" (במדבר כו, יא) – הבנים של קרח, המחלוקת, ביזוי תלמידי החכמים, לא מתו! הם ממשיכים תמיד, בכל הדורות...

מלווינו של הגראי"ל רצו לקרוע את הכתבים, אך הוא עצר בעדם, ואסר עליהם להסירם מן הדלת. "מכל הכבוד שקבלתי שם, לא יישאר לי מאומה", אמר הרב שטיינמן למלווי, "אך מההשפלה הזאת, אני רק מרוויח. אם היה אדם יודע כמה שווה בעולם הבא כל טיפת ביזיון שנחל בעולם הזה, היה קונה את ההשפלה בכסף מלא. הקב"ה שלח לי מתנה נפלאה עד פתח הבית ביזיונות! אפשרות נדירה להוריד מעלי את הכבוד שקבלתי בשעתו. את הכבוד אי אפשר לפרט בעולם הבא. הוא נחשב שם למטבע חסר ערך, אבל ביזיון שווה שם מיליונים!"

באמת, לאחר אותה נסיעה מפורסמת לארצות הברית, שמטרתה הייתה להרבות בכבוד שמים, הראו לרב שטיינמן תמונות שצולמו במעמדים האדירים שהתקיימו שם לכבודה של תורה, ותגובתו הייתה: "האם יכול אני לקחת את התמונות האלו לעולם העליון? האם התמונות האלו 'יעבדו' שם? הלא שם הכל כבר מצולם! ולא רק התמונה, אלא גם מחשבות הלב וכוונותיו האמתיות, שהיו בזמן שהתמונה צולמה! רק הקב"ה, שהוא בוחן כליות ולב, יכול לדעת עד כמה 'לשם שמים' יש בכל התמונות האלו."

(מתוך 'משכני אחריד')

מאת הרב אהרן אהרן מרדכי פרידמן

מילתא דבדיחותא

- # המורה לנהיגה שלך פשט רגל – למה?. בגללך אתה לא צריך לענות תמיד ששואלים אותך מי לימד אותך לנהוג.....
- # הרגע הזה שאתה רוצה לאכול משהו, ולפני כן לבדוק את התאריך שלו, ובמקום אתה רואה: "עדיף להשתמש לפני, מוטבע בגב האריזה" לא יכולתם פשוט לכתוב את תאריך שמה".....
- # בעלי עלה לי על העצבים היום, אז שפכתי קצת מים ליד המכונת כביסה, והנה כבר שעתיים יש לי שקט בזמן שהוא מנסה להבין מאיפה הנזילה.
- # מנהל חדש נכנס למפעל ורואה בחור יושב רגל על רגל. הוא ניגש אליו וצועק: "כמה אתה מרוויח בחודש?" הבחור: "6000 שקל" המנהל מוציא מהכיס צ'יק וכותב לו את הסכום. "קח את זה, ושאני לא אראה אותך כאן יותר!" הבחור יוצא, והמנהל שואל: "איך קוראים לבטלן הזה?" אחד העובדים אומר: "לא יודע, זה השליח של הפיצה".
- # הנהג של אלברט איינשטיין היה מסיע אותו להרצאות. יום אחד אמר הנהג: "אולי נתחלף? שמעתי אותך מקריא את הנאום הזה כל כך הרבה פעמים, שאני יודע אותו בעל פה". איינשטיין צחק והסכים. הם הגיעו להרצאה, החליפו בגדים והנהג התחיל לנאום. בסוף ההרצאה, מישהו הרים יד ושאל: "אז אולי תפרט קצת יותר על האטומים המולקולות?" הנהג חושב רגע ואומר: "האמת שזו שאלה כל כך קלה, שחבל על הזמן. אני אקרא לנהג שלי והוא יענה עליה"....
- # מנהל: אתה מפוטר! עובד: למה?! אבל לא עשיתי כלום מנהל: זאת בדיוק הבעיה.

